

Πολυαρχιερατικό συλλείτουργο και ετήσιο μνημόσυνο του Ηγουμένου της Μονής Παναγίας Δοβρά

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας](#)

© Gerbekes IMBNK

Πολυαρχιερατικό συλλείτουργο με την ευκαιρία της συμπλήρωσης ενός έτους από την κοίμηση του μακαριστού Αρχιμανδρίτη Παντελεήμονος Κορφιωτάκη, Καθηγουμένου και κτήτορος της [Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά Βεροίας](#), τελέστηκε στον Ιερό Ναό Αγίου Λουκά Συμφερουπόλεως του Ιατρού το πρωί του Σαββάτου 21 Φεβρουαρίου 2026.

Στον Όρθρο χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος, ως εκπρόσωπος του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου. Στο πολυαρχιερατικό

συλλείτουργο που ακολούθησε προέστη ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σμύρνης κ. Βαρθολομαίος, εκπρόσωπος της Α.Θ.Π. του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ο οποίος κήρυξε και τον θείο Λόγο. Έλαβαν μέρος ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γέρων Καισαρείας κ. Θεοφύλακτος (εκπρόσωπος του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Αλεξανδρείας κ.κ. Θεοδώρου), ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Πραχοβεάνου κ. Τιμόθεος (εκπρόσωπος του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ) και οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Σύρου, Τήνου, Άνδρου, Κέας και Μήλου κ. Δωρόθεος, Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων, Κίτρους, Κατερίνης και Πλαταμώνος κ. Γεώργιος, Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς κ. Ιουστίνος, Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης κ. Χρυσόστομος, Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου κ. Στέφανος, Μάνης κ. Χρυσόστομος, Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεος, Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, καθώς και οι Θεοφιλέστατοι Επίσκοποι Αμφιπόλεως κ. Χριστοφόρος και Δομενίκου κ. Αθηναγόρας. Συμπροσευχόμενοι παρέστησαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμος, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Ρηγίου κ. Ειρηναίος και ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης κ. Ελισσαίος, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας τελέστηκε το ετήσιο μνημόσυνο του μακαριστού Αρχιμανδρίτη Παντελεήμονος Κορφιωτάκη, κατά το οποίο τον θείο λόγο κήρυξε ο Σεβασμιώτατος Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων σκιαγράφησε την πνευματική μορφή και την προσφορά του μακαριστού Γέροντος Παντελεήμονος, αναδεικνύοντας την ταπείνωση, τη διακριτικότητα, την αγάπη προς τον Θεό και την Παναγία, καθώς και τη θυσιαστική του διακονία προς τους ανθρώπους. Τόνισε ότι η ζωή και το έργο του δεν υπήρξαν αποτέλεσμα συγκυριών αλλά καρπός της χάριτος του Θεού, η οποία φανερωνόταν μέσα από την προσευχή, την υπακοή, την ελεημοσύνη και την αδιάκριτη αγάπη του προς όλους. Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στη θαυμαστή κλήση του στη Μονή Παναγίας Δοβρά και στην αναγέννησή της χάρη στην προσωπική του θυσία, εκφράζοντας παράλληλα την ελπίδα ότι η ψυχή του αναπαύεται εν Θεώ και πρεσβεύει για την αδελφότητα και τα πνευματικά του τέκνα.

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

Αναλυτικά η ομιλία του Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος κατά το ετήσιο μνημόσυνο του μακαριστού Αρχιμανδρίτη Παντελεήμονος Κορφιωτάκη:

«Άρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ».

Ένας χρόνος συμπληρώθηκε από την ημέρα της εις Κύριον εκδημίας του μακαριστού Γέροντος Παντελεήμονος, του καθηγουμένου και νέου κτίτορος της Ιεράς αυτής Μονής.

Ένας χρόνος απουσίας αλλά συγχρόνως και ενεργού παρουσίας του ανάμεσά μας, εδώ στο μοναστήρι, αλλά και στην Ιερά μας Μητρόπολη και στα πνευματικά του παιδιά και σε αδελφούς μας ακόμη που δεν τον ήξεραν ιδιαίτερα.

Ένας χρόνος ζωντανής παρουσίας ενός ανθρώπου που όσο ζούσε, θα έλεγε κανείς ότι περνούσε απαρατήρητος.

Διακριτικός, ήρεμος, πράος, ταπεινός, χωρίς να επιδεικνύεται, χωρίς να επιδιώκει την προβολή, χωρίς να επιζητά την τιμή και τον σεβασμό που του αναλογούσε.

Την τιμή την απέφευγε ούτως ή άλλως, και τον σεβασμό τον δεχόταν με μία ταπεινή κλίση της κεφαλής του, σαν να μην αποδιδόταν σε αυτόν.

Η ζωή του «πνοή αύρας λεπτής» μεταξύ των ανθρώπων. Από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισα, πρωτοετή φοιτητή της Νομικής στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης. Από την ημέρα που το χέρι του Θεού οδήγησε τα βήματά του στον ναό του Αγίου Δημητρίου, και εκείνος επανέλαβε ενδόμυχα «καλόν εστίν ημάς ώδε είναι».

Και παρέμεινε μέχρι τέλους, όσα και αν μεσολάβησαν στη ζωή του, όσα και αν επέτρεψε ο Θεός να ζήσει.

Εκείνος είχε αποφασίσει να αφιερωθεί ψυχή τε και σώματι στον Χριστό, να γίνει διάκονός του και διάκονος των ανθρώπων, ακόμη και όταν έγινε ηγούμενος. Γιατί δεν έλεγε μόνο τον λόγο του Κυρίου «εγώ ειμί εν μέσω υμών ως ο διακονών», αλλά τον ζούσε, αξιοποιώντας όλες τις ευκαιρίες, ευχάριστες και οδυνηρές, που του έστελνε ο Θεός. Τις αξιοποιούσε, γιατί γνώριζε και πίστευε ότι «τοις αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν». Γι' αυτό και μετέτρεπε τον πόνο σε προσευχή, τη δοκιμασία σε άσκηση, την ταπείνωση και την υπακοή σε βαθμίδες της ουρανοδρόμου κλίμακος που έφερναν τη χάρη του Θεού στην ψυχή του.

Η αγάπη του στον Θεό τον έκανε να αντέχει και να υπομένει τα πάντα. Η εμπιστοσύνη του στην Κυρία Θεοτόκο, που ανταποκρίνεται άμεσα στα αιτήματα των παιδιών της, τον στήριζε και τον καθοδηγούσε στην πορεία της ζωής του και της αφιερώσεώς του στον Θεό.

Δεν είναι τυχαίος ο σύνδεσμός του με τη Μονή της Παναγίας Γοργοεπηκόου στη Μάνδρα ούτε η μοναχική του κουρά στο Άγιον Όρος, ούτε πολύ περισσότερο η εγκαταβίωσή του στο ιστορικό αυτό μοναστήρι της Παναγίας της Δοβρά και η εκ θεμελίων ανακαίνιση και αναβίωσή του.

Ήταν η αγάπη του για την Κυρία Θεοτόκο αλλά και η δική της αγάπη προς εκείνον, που τον κάλεσε σε ανύποπτο χρόνο και με θαυμαστό τρόπο στον τόπο αυτό και στο μοναστήρι της.

Όταν μετά από κάποια αγρυπνία στον ναό του Αγίου Δημητρίου πήγε ο μακαριστός Ηγούμενος να ξεκουραστεί, λαϊκός τότε μαζί με τον επίσης λαϊκό π. Γεράσιμο Μπεκέ, στους χώρους της Χριστιανικής Καταφυγής, άκουσε μέσα στον ύπνο του μία γυναικεία φωνή να του λέγει: «Στη Δοβρά, στη Δοβρά».

Δεν ήξερε τι ήταν, αλλά ούτε και, όταν την επόμενη ημέρα μαζί με τον π. Γεράσιμο

έψαξαν στις εγκυκλοπαίδειες και βρήκαν ότι ήταν ένα ιστορικό μοναστήρι στη Βέροια, κατάλαβαν ποια ήταν η φωνή και τι σήμαινε.

Το κατάλαβε και ο μακαριστός Γέροντας αλλά και όλοι, όταν το χέρι του Θεού, το χέρι της Παναγίας Μητέρας μας, μας έφερε εδώ, για να δώσουμε με τη βοήθεια και τη χάρη της ζωής σε αυτόν τον αγιασμένο τόπο που είχε ερημώσει.

Και ο μακαριστός Ηγούμενος του έδωσε ζωή με τη ζωή του, με την πατρική του, καθόλου ευκαταφρόνητη, περιουσία, την οποία προσέφερε χωρίς δεύτερη σκέψη και χωρίς να το πει ή να το διαφημίσει ποτέ, συμβάλλοντας στην αναγέννησή της.

Έδωσε ζωή στο μοναστήρι αυτό της Παναγίας της Δοβρά με τη διαρκή παρουσία του· με την απροϋπόθετη διακονία του, και ας ήταν ο Ηγούμενος· με τη θυσιαστική διακονία του χάριν των αδελφών του, είτε κατέφευγαν στο πετραχήλι του για να εξομολογηθούν είτε έρχονταν ως προσκυνητές, άγνωστοι ανάμεσα σε αγνώστους.

Με πολλή αγάπη τους ανέπαυε όλους, καθώς η χάρη του Θεού του αποκάλυπτε και του υπαγόρευε μυστικά ποια ήταν η ανάγκη του καθενός, χωρίς πολλές φορές να του πει εκείνος κάτι, χωρίς καν να τον γνωρίζει.

Διάκονος των ανθρώπων μέχρι τέλους «κατά την εκάστου ιδίαν χρείαν».

Καρδιά ελεήμων και ευσπλαχνική όχι μόνο για τις υλικές ανάγκες των ανθρώπων αλλά και για τις πνευματικές. Προσέφερε σε όλους από καρδιάς ό,τι η αγαπώσα καρδιά του πίστευε ότι θα τους αναπαύσει, εκπλήσσοντάς τους πολλές φορές, γιατί στη δική του επέμβαση στη ζωή τους, στο πρόβλημά τους, στην ανάγκη τους — που πολλές φορές δεν τη γνώριζε κανείς ούτε την είχαν εκμυστηρευθεί και σε εκείνον — έβλεπαν το χέρι του Θεού στη ζωή τους. Όχι λίγες φορές μάλιστα η επέμβασή του αυτή άλλαζε τη ζωή τους.

Όλα αυτά και πολλά άλλα που έκανε στα τριάντα χρόνια της διακονίας του στην Ιερά Μητρόπολή μας και δεν τα γνωρίζουμε δεν είναι ασφαλώς τυχαία. Δεν είναι συμπτώσεις. Γιατί, αν ήταν, θα τα γνωρίζαμε, θα τα διηγείτο ο ίδιος, όπως πολλές φορές διηγούμαστε όλοι περιστατικά που συμβαίνουν στη ζωή μας και στη διακονία μας. Το γεγονός όμως ότι μας τα αποκάλυψαν, τα περισσότερα τον τελευταίο αυτόν χρόνο μετά την κοίμηση του Γέροντα, οι αδελφοί μας που τα έζησαν, μας προσφέρει τη βεβαιότητα ότι όλα αυτά ήταν καρποί της χάριτος του Θεού που ενοικούσε στην καθαρή και αγιασμένη ψυχή του, όπως ήταν και η πίστη, η πραότητα, η εγκράτεια, η απλότητα και η ταπείνωση που τον κοσμούσαν και τον χαρακτήριζαν.

Όλα αυτά που στον ένα χρόνο της σωματικής του απουσίας κάνουν την παρουσία

του πιο ζωντανή, πιο εύγλωττη, σαν πνοή αύρας λεπτής που απαλύνει τον πόνο και το πένθος στις ψυχές όσων τον αγαπήσαμε, στις ψυχές των πνευματικών του τέκνων.

Όλα αυτά μας κάνουν να έχουμε την ελπίδα και τη βεβαιότητα ότι η ελεήμων ψυχή του βρήκε το έλεος του Θεού και η αγαπώσα τον Θεό, την Κυρία Θεοτόκο και τους Αγίους καρδιά του αναπαύεται στην αγάπη του Θεού μετά των Αγίων, μαζί με τον όσιο Γεράσιμο τον Υμνογράφο και όλους τους προστάτες Αγίους της Μονής μας, και πρεσβεύει για την Ιερά αυτή Αδελφότητα και τα πνευματικά του παιδιά ως παρρησία έχων στο επουράνιο θυσιαστήριο και στον θρόνο της Χάριτος.